

RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

30. marts 2000 *

I sag T-51/96,

Miwon Co. Ltd, Seoul (Sydkorea), ved advokat J.F. Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent A. Tanca, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne H.J. Rabe og G. Berrisch, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 81/96 af 19. januar 1996 om ændring af forordning (EØF) nr. 2455/93 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af mononatriumglutamat med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea og Taiwan og endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold og afslutning af proceduren for så vidt angår Thailand (EFT L 15, s. 20), i det omfang forordningen vedrører sagsøgeren,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts, V. Tiili, J. Azizi og P. Mengozzi,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 27. april 1999,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren er et koreansk selskab, der fremstiller en lang række levnedsmiddelprodukter og kemiske produkter, herunder mononatriumglutamat (natriumsalt af glutaminsyre) (herefter »MNG«).
- 2 Den 2. marts 1990 vedtog Kommissionen forordning (EØF) nr. 547/90 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse typer glutaminsyre og salte deraf med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea, Taiwan og Thailand og om godtagelse af tilsagn i forbindelse med importen af visse typer glutaminsyre og salte deraf med oprindelse i disse lande (EFT L 56, s. 23), hvorved Kommissionen bl.a. godtog sagsøgerens tilsagn.
- 3 Den 27. juni 1990 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 1798/90 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af MNG med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea, Taiwan og Thailand, og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på importen af disse varer (EFT L 167, s. 1). Denne forordning blev ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2966/92 af 12. oktober 1992 (EFT L 299, s. 1) og Rådets forordning (EØF) nr. 2455/93 af 2. september 1993 (EFT L 225, s. 1). Det MNG, der blev fremstillet og eksporteret af virksomheder, hvis tilsagn var blevet godtaget af Kommissionen i forordning nr. 547/90, afgørelse 92/493/EØF af 12. oktober 1992 om godtagelse af tilsagn i forbindelse med den fornyede undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende en del af importen af MNG med oprindelse i Indonesien og om afslutning af denne undersøgelse (EFT L 299, s. 40) og afgørelse 93/479/EØF af

30. juli 1993 om godtagelse af tilsagn i forbindelse med den fornyede undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende en del af importen af MNG med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea, Taiwan og Thailand (EFT L 225, s. 35), blev fritaget for endelig told. Sagsøgeren var en af disse virksomheder.

4 Den 10. maj 1994 indgav Orsan, den eneste MNG-producent i Fællesskabet, til Kommissionen en anmodning om fornyet undersøgelse i henhold til artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«), bl.a. med den begrundelse, at der var importeret MNG til Fællesskabet til priser, der lå under de i de gældende pristilsagn fastsatte priser. Ved en meddelelse offentliggjort den 9. juli 1994 indledte Kommissionen en fornyet undersøgelse af de pågældende bestemmelser (EFT C 187, s. 13).

5 Kommissionen sendte et spørgeskema til sagsøgeren den 12. juli 1994 og foretog i oktober 1994 et kontrolbesøg på sagsøgerens kontorer i Seoul. Ved denne lejlighed udleverede sagsøgeren en redegørelse til Kommissionen, hvori selskabet hævdede, at Orsan importerede store mængder MNG fra Brasilien til priser, der var væsentligt lavere end de gældende markedspriser.

6 Ud fra den betragtning, at selv om de nominelle eksportpriser svarede nogenlunde til priserne i tilsagnene, lå videresalg priserne for varen i Fællesskabet på et niveau, der klart tydede på, at tilsagnene ikke blev overholdt, tilstillede Kommissionen den 8. juni 1995 sagsøgeren en skrivelse med meddelelse om, at den påtænkte at trække sin godtagelse af pristilsagnet tilbage og erstatte denne med en midlertidig antidumpingtold på grundlag af de faktiske omstændigheder, der var konstateret inden godtagelsen af pristilsagnet.

- 7 Den 18. juli 1995 vedtog Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 10, stk. 6, forordning (EF) nr. 1754/95 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af MNG med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea, Taiwan og Thailand (EFT L 170, s. 4). Det MNG, der blev fremstillet og eksporteret af sagsøgeren, blev pålagt en midlertidig told på 0,163 ECU pr. kg.
- 8 Den 19. januar 1996 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 81/96 om ændring af forordning nr. 2455/93 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af MNG med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea og Taiwan og endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold og afslutning af proceduren for så vidt angår Thailand (EFT L 15, s. 20, herefter »den anfægtede forordning«). Det MNG, der blev fremstillet og eksporteret af sagsøgeren, blev pålagt en endelig told på 0,286 ECU pr. kg.
- 9 I den anfægtede forordning er betragtningerne vedrørende fastsættelse af eksportprisen affattet således:
- »(25) De eksportpriser, der blev indberettet af alle samarbejdende producenter i Indonesien, Korea og Taiwan ved besvarelsen af Kommissionens spørgeskema, svarede til prisniveauet i pristilsagnene. En efterprøvning af disse eksportpriser bekræftede imidlertid påstanden i anmodningen om en fornyet undersøgelse om, at pristilsagnene var blevet overtrådt, og at de angivne eksportpriser var upålidelige.

- (26) Ovennævnte konklusion blev nået efter overvejelse af følgende forhold: Kommissionen anmodede om oplysninger om videresalgspriser på den pågældende vare samt om oplysninger om omkostningerne mellem import og videresalg fra alle importører, som havde købt mononatriumglutamat fra de eksportører, som samarbejdede i forbindelse med den fornyede undersøgelse.

En række importører fremlagde de ønskede oplysninger om videresalgspriser og omkostninger, og disse oplysninger blev efterprøvet hos de importører, der indvilligede i at samarbejde yderligere i forbindelse med undersøgelsen. Det fandtes, at disse sidstnævnte importører, der havde modtaget den pågældende vare fra de samarbejdende eksportører i Korea, Indonesien og Taiwan, alle havde solgt den pågældende vare på fællesmarkedet med tab i undersøgelsesperioden, og i nogle tilfælde dækkede videresalgsprisen ikke engang købsprisen. Dette var et regelmæssigt prismønster gennem hele undersøgelsesperioden, som kun kunne forklares overbevisende ved eksistensen af kompenserende ordninger. Desuden fandtes der under kontrolbesøgene hos visse importører klare beviser for, at de tilsagn, der var blevet godtaget fra Miwon Co. Ltd (Korea) og PT Indomiwon Citra Inti (Indonesien), var blevet overtrådt, dvs. at importpriserne ikke var på niveauet for pristilsagnene som påvist. For så vidt angår det indonesiske selskab bevistes misligholdelsen af udstedelsen af kreditnotaer i forbindelse med salg af den pågældende vare og for det koreanske selskabs vedkommende af eksistensen af korrespondance, der henviste til priser betydeligt under tilsagnsprisen. Ovennævnte forhold alene viser, at de faktiske eksportpriser for de pågældende transaktioner var betydeligt lavere end de priser, der var meddelt på tilsagnsprisniveauet.

Under disse omstændigheder, der i høj grad sandsynliggør eksistensen af kompenserende ordninger og de meddelte eksportprisers upålidelighed, konkluderes det, at de eksportpriser, som var oplyst af de samarbejdende eksportører, skulle genberegnes i overensstemmelse med artikel 2, stk. 8, litra b), i grundforordningen, dvs. på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videresolgt til uafhængige købere med justeringer for alle omkostninger, der var påløbet mellem indførsel og videresalg, og en rimelig fortjenstmargen for de pågældende importører.

- (27) Følgelig beregnedes eksportprisen for de samarbejdende eksportører i Korea, Taiwan og Indonesien ved at trække et beløb, der svarede til importørernes omkostninger mellem indførsel og videresalg samt en fortjeneste på 5%, fra hver af de samarbejdende importørers vejede gennemsnitlige videresalgspriser til den første uafhængige køber. Den nævnte fortjeneste ansås for rimelig, da den var i overensstemmelse med den fortjeneste, der var blevet anset for passende for den pågældende vare i tidligere undersøgelser, og ikke var blevet anfægtet. Der blev foretaget et yderligere fradrag for told og andre omkostninger såsom søtransport og forsikring for at nå frem til ab fabriksniveau i oprindelseslandene.
- (28) For de transaktioner, som var foretaget af de samarbejdende producenter, og for hvilke der ikke kunne fremskaffes oplysninger om importørernes videresalg, blev det, på baggrund af de forhold, der blev afsløret ved efterprøvningserne, foretaget hos tidligere nævnte syv importører, af videresalgspriser for mononatriumglutamat eksporteret af de i betragtning 13 nævnte producenter, konkluderet, at der måtte ses bort fra de af eksportørerne afgivne eksportpriser. Eksportprisen måtte derfor i overensstemmelse med artikel 7, stk. 7, litra b), i grundforordningen fastsættes på grundlag af de tilgængelige oplysninger, dvs. at det fandtes, at de faktiske eksportpriser i disse tilfælde lå på samme niveau som de genberegnete eksportpriser, der omhandlede i betragtning 25, 26 og 27.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 10 Den 12. april 1996 anlagde sagsøgeren den foreliggende sag.
- 11 Ved processkrift indleveret den 28. august 1996 anmodede Kommissionen om tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Kommissionen fik denne tilladelse ved kendelse af 16. oktober 1996 afsagt af formanden for Rettens

Femte Udvidede Afdeling. Kommissionen har dog givet afkald på at indgive skriftligt indlæg som intervenient.

12 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Udvidede Afdeling) besluttet dels at vedtage foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i form af skriftlige spørgsmål til Rådet i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement, dels at indlede den mundtlige forhandling.

13 Rådet har besvaret de skriftlige spørgsmål ved skrivelse registreret den 22. april 1999. Parterne afgav deres mundtlige indlæg og besvarede Rettens mundtlige spørgsmål i retsmødet den 27. april 1999.

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt den vedrører sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 16 Sagsøgeren har påberåbt sig to anbringender til støtte for sine påstande. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8. Det andet anbringende vedrører Rådets fejlagtige opgørelse af den skade, der er påført Fællesskabet.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8

Parternes argumenter

- 17 Sagsøgeren har gjort gældende, at det er med urette, at Kommissionen og Rådet i medfør af artikel 2, stk. 8, litra b), og artikel 7, stk. 7, litra b), har fastsat eksportprisen ud fra de eksportpriser, der er genberegnet på grundlag af de videresalgpriser, som visse importører, der er uafhængige af sagsøgeren, har faktureret, i stedet for at lægge de eksportpriser, sagsøgeren faktisk har faktureret, til grund, således som det er bestemt i grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra a).
- 18 Sagsøgeren har indledningsvis bemærket, at konstateringerne af eksportprisens påståede upålidelighed byggede på oplysninger fra de importører, hos hvem der var blevet foretaget kontrol i efteråret 1995, selv om Kommissionen allerede ved skrivelse af 8. juni 1995 havde meddelt sagsøgeren, at Kommissionen anså sagsøgerens eksportpris for upålidelig. Den dokumentation, Kommissionen hævdede at have henholdt sig til, kom således først frem flere måneder efter de pågældende konstateringer fra Kommissionens side.

- 19 Sagsøgeren har ligeledes fremhævet, at intet berettiger til at reducere den bevisbyrde, der påhviler institutionerne i antidumpingsager, til et niveau, der er lavere end det, der kræves på andre områder, især konkurrenceområdet. Sagsøgeren har i denne forbindelse for det første gjort gældende, at Kommissionen ifølge grundforordningens artikel 7, stk. 3, litra a), kan anmode medlemsstaterne om at indsende oplysninger og foretage den nødvendige efterprøvning og kontrol særlig hos importører, handlende og producenter inden for Fællesskabet. Da anklagen om en skjult kompensationsordning svarer til en anklage om alvorlig skattesvig, kunne Kommissionen have anmodet medlemsstaterne om at foretage den nødvendige kontrol hos importørerne. Med henblik herpå kunne medlemsstaterne have udnyttet alle de efterforskningsbeføjelser, deres egen told- og skattelovgivning tillægger dem, med henblik på at afgøre, om de pågældende importører virkelig havde modtaget en skjult kompensation. Sagsøgeren har derefter påpeget, at Domstolen har fastslået, at institutionerne skal være særlig påpasselige med at overholde de grundlæggende rettigheder i antidumpingsager, idet disse sager ikke yder alle de processuelle garantier for beskyttelse af borgeren som visse nationale retssystemer (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, og generaladvokat Darmon's forslag til afgørelse i samme sag, Sml. I, s. 3205, punkt 73). Endelig har sagsøgeren gjort opmærksom på et af de grundlæggende retsprincipper, der er fælles for alle medlemsstaterne, nemlig at der ikke findes nogen formodning for skyld.
- 20 Sagsøgeren har fremhævet, at eksportprisen ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra a), skal fastsættes ud fra den faktiske eksportpris, dvs. den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales for den vare, der sælges til eksport til Fællesskabet, og at der kun er grund til at benytte genberegnete eksportpriser i de tre tilfælde, der er fastsat i artikel 2, stk. 8, litra b), nemlig enten når der ikke findes nogen eksportpris, eller når det viser sig, at der eksisterer en forretningsforbindelse eller kompensationsaftale mellem eksportører og importører eller en tredjemand, eller også hvis den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales for den vare, der er solgt til eksport til Fællesskabet, af andre grunde ikke kan anvendes.
- 21 Sagsøgeren har fremført syv argumenter med henblik på at bevise, at institutionernes konklusion om, at de indberettede eksportpriser ikke var pålidelige, er fejlagtig.

- 22 For det første har sagsøgeren gjort gældende, at det er med urette, at institutionerne er gået ud fra, at de forholdsvis lave videresalgspriser, der faktureres af uafhængige importører, alene kunne forklares ved, at eksportøren har ydet kompensation. Sagsøgeren finder, at institutionernes argument om, at hver enkelt importør altid videresælger hver enkelt importeret vare til en pris, der dækker importørens anskaffelsesudgifter, salgsomkostninger, generalomkostninger og administrative omkostninger med tillæg af en rimelig fortjenstmargen, bygger på et forkert grundlag. Som en af de importører, der er uafhængige af sagsøgeren, nemlig Tang Frères, har forklaret, kan en importør meget vel beslutte at beregne en høj fortjenstmargen på visse varer, en lavere fortjenstmargen på andre varer og endog videresælge visse varer med tab af forskellige helt legitime årsager, som f.eks. markedsprisernes niveau eller konkurrencen fra visse lokale producenter eller andre importører. Det fremgår i øvrigt af den anden rapport fra 1960 fra ekspertgruppen under den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) om antidumpingtold og kompenserende afgifter, at det ikke er usædvanligt, at importører videresælger varer med tab, og at der ikke er nogen som helst grund til uden videre at gå ud fra, at eksportøren i sådanne tilfælde foretager dumping. Sagsøgeren har i denne forbindelse understreget, at de uafhængige importører ikke har tabt på deres indkøb, idet de har videresolgt det pågældende MNG til en pris, der er højere end købsprisen.
- 23 Sagsøgeren har tilføjet, at de oplysninger om videresalgspriser, Kommissionen har lagt til grund, kun vedrører 20,48% af sagsøgerens samlede salg af MNG i Fællesskabet, og har hævdet, at Kommissionens undersøgelse er så mangelfuld, at undersøgelsens konklusioner ikke kan tillægges nogen vægt.
- 24 Sagsøgeren har for det andet anført, at de uafhængige importører, som har været genstand for Kommissionens undersøgelse, har forklaret, at de ikke kunne have taget højere priser for deres MNG som følge af de lave priser, der blev faktureret på fællesskabsmarkedet af klageren Orsan.
- 25 Sagsøgeren har efter at have fået indsigt i Kommissionens fortrolige dokumenter vedrørende to af sagsøgerens importører, nemlig Tang Frères og Scanchem UK

Ltd, kunnet konstatere, at videresalget af det af sagsøgeren solgte MNG kun udgjorde henholdsvis 1,39% og under 0,19% af Scanchem's og Tang Frères' omsætning i 1994. Disse andele er så lave, at fortjenesten ved videresalget af MNG ikke kan have haft nævneværdig indflydelse på de pågældende importørers generelle indtjening. Den af Rådet fremhævede omstændighed, nemlig at Scanchem købte fire ladninger MNG af Miwon i undersøgelsesperioden, er irrelevant, idet disse fire ladninger kun udgør en meget ringe del af virksomhedens omsætning.

26 Sagsøgeren har tilføjet, at Tang Frères har forklaret, at virksomheden havde købt MNG, fordi nogle af virksomhedens kunder efterspurgte krystaller af den størrelse, der blev produceret af Miwon. Sagsøgeren har fremlagt en skriftlig erklæring fra Tang Frères, hvori det hedder: »Det er ikke rigtigt, at de priser, vi fakturerer for MNG købt af Miwon, var unormalt lave [...] den fortjenstmargen, Tang Frères opnår ved videresalget af Miwon's MNG, er lige så stor som fortjenstmargenen for det MNG, der er købt hos Orsan og Ajinomoto.«

27 Med hensyn til Rådets udtalelse om, at der ikke er fremført nogen begrundelse for Tang Frères' prispolitik, har sagsøgeren gjort gældende, at der i sagens akter ikke findes noget bevis på, at Kommissionen på noget tidspunkt har anmodet Tang Frères om at forklare, hvorfor selskabet solgte MNG til denne pris. Sagsøgeren har anmodet Retten om at opfordre Rådet til at fremlægge Kommissionens rapporter om kontrolbesøgene hos Tang Frères for at se, om efterprøverne specifikt har spurgt Tang Frères, om og i hvilken form virksomheden havde modtaget kompensation fra Miwon.

28 Scanchem har ligeledes i en skrivelse underskrevet af Currie, som den 15. december 1995 blev sendt til sagsøgeren, anført, at Scanchem's videresalgspriser »i visse tilfælde er for lave, men at det alene skyldes et ønske om at skaffe sig af med materialet ved at lægge priserne på samme niveau som Orsan«. Sagsøgeren har i replikken fremhævet, at Rådet overhovedet ikke har kommenteret denne erklæring fra Scanchem. Hverken Kommissionen eller Rådet har nogen sinde bestridt, at Orsan solgte til meget lave priser.

- 29 Dette synes ifølge sagsøgeren at bekræfte, at begrundelsen for Scanchem's meget lave videresalgspriser er, at klageren Orsan har trykket priserne ved sin prispolitik. Sagsøgeren har ligeledes anmodet Retten om at opfordre Rådet til at fremlægge rapporterne vedrørende Kommissionens kontrolbesøg hos Scanchem, således at det kan afgøres, om Kommissionen har spurgt Scanchem, om og i hvilken form virksomheden havde modtaget kompensation, og for at se, hvad Scanchem har svaret herpå.
- 30 Sagsøgeren har for det tredje hævdet, at Scanchem's korrespondance, som er nævnt i 26. betragtning til den anfægtede forordning, på ingen måde bekræfter, at de faktiske eksportpriser for de pågældende transaktioner var væsentlig lavere end priserne i pristilsagnet.
- 31 Hvad angår korrespondancen vedrørende en faktura af 13. december 1992 (OA nr. 92785) har sagsøgeren for det første anført, at brevvekslingen fandt sted uden for den periode, undersøgelsen vedrører, og således ikke kan være et bevis på, at Miwon's eksportpriser ikke var pålidelige. Sagsøgeren har derefter gjort gældende, at den lavere pris, der hentydes til i korrespondancen, blot er prisen på det MNG, der var blevet købt med henblik på videresalg uden for Fællesskabet. Endelig har sagsøgeren fremhævet, at Kommissionen ikke har fundet noget bevis for, at Scanchem nogen sinde har købt MNG af sagsøgeren til priser, der lå under de indberettede eksportpriser.
- 32 Med hensyn til korrespondancen vedrørende leverance OA nr. 93088, som blev faktureret af Miwon den 22. maj 1993, har sagsøgeren for det første understreget, at denne korrespondance ikke var nævnt i Kommissionens skrivelse af 8. december 1995, hvori Kommissionen orienterede sagsøgeren om de væsentligste omstændigheder og betragtninger, på grundlag af hvilke det overvejedes at anbefale opkrævning af antidumpingtold, og at Rådet for første gang påberåbte sig denne korrespondance i sit svarskrift. Anvendelsen af dette bevismiddel kan således anfægtes. Sagsøgeren har herefter hævdet, at den »støttepris«, hvortil der

henvises i korrespondancen, vedrører køb med henblik på videresalg uden for Fællesskabet. Sagsøgeren har gjort gældende, at på det tidspunkt, hvor Scanchem foretog indkøbet, kendte man ikke bestemmelsesstedet for det MNG, der var omfattet af ordre nr. 93088, og at dette var grunden til, at sagsøgeren for eventuelle salg uden for Fællesskabet foretog sine beregninger ud fra verdensmarkedsprisen. Forskellen mellem tilsagnsprisen og verdensmarkedsprisen ville være blevet indbetalt til Scanchem, såfremt ladningen i sidste instans var blevet solgt uden for Fællesskabet. Men da dette ikke var tilfældet, blev støtteprisen aldrig betalt. Under kontrolbesøget hos Scanchem fandt Kommissionen i øvrigt intet spor af kompenserende betalinger. Sagsøgeren har gjort gældende, at de omtvistede dokumenter alene beviser, at der var to priser, nemlig tilsagnsprisen for salg inden for Fællesskabet og verdensmarkedsprisen for salg uden for Fællesskabet. Med hensyn til henvisningen i visse telefaxmeddelelser til de indenlandske transportomkostninger fra Felixstowe til Manchester har sagsøgeren ønsket oplyst, om Kommissionen har rejst dette spørgsmål under kontrolbesøget hos Scanchem, og anført, at da Manchester kun ligger 25 km fra Scanchem's kontorer, betyder denne transport ikke nødvendigvis, at MNG'et ikke senere kunne være blevet transporteret til et andet bestemmelsessted, eventuelt uden for Fællesskabet.

33 Sagsøgeren har på dette grundlag konkluderet, at Scanchem's korrespondance på ingen måde bekræfter, at der fandtes kompenserende ordninger.

34 For det fjerde er institutionernes konklusioner ifølge sagsøgeren behæftet med samme mangel som den, Domstolen har påpeget i den sag, der afsluttedes med dommen af 28. marts 1984, sag 29/83 og 30/83, Compagnie royale asturienne des mines og Rheinzink mod Kommissionen (Sml. s. 1679, præmis 16), idet det er åbenbart, at strukturen i importørernes videresalgspriser ikke alene kan forklares ved en kompensation ydet af sagsøgeren. Dels har importørerne forklaret, at de som følge af det pres på priserne, der blev udøvet bl.a. af EF-producenten Orsan, ikke kunne fakturere højere videresalgspriser for det MNG, der var købt hos sagsøgeren, dels repræsenterede disse MNG-køb kun en minimal del af importørernes omsætning, hvorfor de kunne have videresolgt varerne med en lavere fortjenstmargen, uden at dette ville gå ud over deres indtjening i almindelighed.

- 35 For det femte fandt Kommissionen under kontrolbesøgene hos importøren og sagsøgeren i 1994 og 1995 ikke noget bevis på, at sagsøgeren havde betalt kompensation til sine importører, eller på, at sagsøgerens importører havde modtaget en kompensation. Sagsøgeren har tilføjet, at Scanchem og Tang Frères under den administrative procedure har fremlagt skriftlige erklæringer (jf. præmis 26 og 28), hvori det bekræftes, at de »ikke har modtaget nogen form for kompensation fra Miwon for det MNG, de havde købt af Miwon med henblik på import til EØF«.
- 36 Sagsøgeren har for det sjette gjort gældende, at da det er med urette, at institutionerne har konkluderet, at sagsøgeren har betalt kompensation til de uafhængige importører, der har samarbejdet under undersøgelsen, er der ingen gyldig grund til at anvende artikel 7, stk. 7, litra b), på transaktionerne mellem sagsøgeren og de importører, der ikke har givet Kommissionen oplysninger om deres videresalg.
- 37 Sagsøgeren har for det syvende hævdet, at den dumpingmargen, institutionerne har beregnet, er åbenbart fejlagtig, idet den ikke som krævet i artikel 2, stk. 8, litra a), er beregnet ud fra de eksportpriser, sagsøgeren faktisk har faktureret, da importørerne er uafhængige, og intet tyder på, at der har været en kompensationsaftale mellem sagsøgeren og dennes eksportører.
- 38 Rådet har bestridt, at sagsøgerens argumenter er holdbare.

Retten's bemærkninger

39 Sagsøgeren har gjort gældende, at det er med urette, at institutionerne har fundet, at de faktiske priser, Miwon har faktureret de uafhængige importører, ikke var pålidelige, og at eksportprisen derfor skulle genberegnes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), og artikel 7, stk. 7, litra b).

40 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), skal eksportprisen genberegnes, såfremt »der ingen eksportpris [findes], eller [det] viser [...] sig, at der eksisterer en forretningsforbindelse eller kompensationsaftale mellem eksportør og importør eller en tredjemand, eller hvis den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales for varen, der er solgt til eksport til Fællesskabet, af andre grunde ikke kan anvendes«. Det fremgår af denne opregning og især af anvendelsen af udtrykkene »viser det sig« og »af andre grunde«, at institutionerne råder over et skøn, når de skal afgøre, om grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), skal bringes i anvendelse, og at den genberegneede eksportpris ikke alene kan anvendes, når institutionerne får bevis for, at der findes en kompenserende ordning, men også, når en sådan ordning synes at eksistere, eller når den indberettede eksportpris ikke forekommer pålidelig.

41 Institutionerne har i den foreliggende sag i 26. betragtning, tredje afsnit, til den anfægtede forordning konkluderet, at eksportpriserne under disse omstændigheder, der »i høj grad sandsynliggør eksistensen af kompenserende ordninger og de meddelte eksportprisers upålidelighed«, skulle genberegnes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b).

42 I øvrigt indebærer en undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt de af sagsøgeren indberettede eksportpriser var pålidelige eller ej, komplicerede økonomiske

vurderinger, som institutionerne har vide skønsmæssige beføjelser til at foretage, således at Fællesskabets retsinstanser blot skal foretage en begrænset retslig prøvelse (Rettens dom af 29.1.1998, sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85, præmis 51).

43 Det skal derfor undersøges, om Rådet har foretaget en åbenbar fejlbedømmelse ved ud fra oplysningerne i den anfægtede forordning at skønne, at eksportpriserne ikke var pålidelige.

44 Det fremgår af 26. betragtning til den anfægtede forordning (jf. præmis 9), at institutionerne har baseret deres konklusioner på følgende tre forhold:

— Hvad angår importørernes prispolitik er det fastslået, at de importører, der havde købt MNG af de samarbejdende eksportører (herunder sagsøgeren), alle havde solgt den pågældende vare på fællesskabsmarkedet med tab i undersøgelsesperioden, og at videresalgsprisen i nogle tilfælde ikke engang dækkede købsprisen.

— Der findes ikke andre forklaringer end den, der er fremført af institutionerne, idet alene eksistensen af kompenserende ordninger på overbevisende måde kan forklare det regelmæssige prismønster gennem hele undersøgelsesperioden.

— Hvad angår dokumentationen til støtte for institutionernes konklusioner fandtes der under kontrolbesøgene hos visse importører klare beviser for, at de tilsagn, der var blevet godtaget af Miwon (Korea) og Indomiwon (Indonesien), var blevet overtrådt. For så vidt angår det indonesiske selskab bevistes misligholdelsen af udstedelsen af kreditnotaer i forbindelse med salg af den pågældende vare og for det koreanske selskabs vedkommende af eksistensen af korrespondance, der henviste til priser betydeligt under tilsagnsprisen.

45 Det skal således undersøges for det første, om institutionerne i mangel af alternative forklaringer kan udlede af importørernes prispolitik, at der fandtes kompenserende ordninger, for det andet, om sagsøgerne har givet sådanne alternative forklaringer eller ej, og endelig, om den foreliggende dokumentation bekræfter eller underbygger de konklusioner, der er draget af svarene på de to første spørgsmål.

Importørernes prispolitik

46 Det skal for det første fastslås, at sagsøgeren har draget institutionernes konklusioner i tvivl, men ikke har bestridt de faktiske konstateringer, som konklusionerne bygger på. Sagsøgeren har således blot hævdet, at de uafhængige importører ikke havde lidt tab på deres køb, idet de havde videresolgt MNG'et til en højere pris end købsprisen. Men denne påstand underbygges ikke af noget bevis. Tværtimod har Currie i sin erklæring af 15. december 1995, som sagsøgeren selv har fremlagt, på Scanchem's vegne anført, at det hos sagsøgeren købte MNG var blevet solgt med tab. Under alle omstændigheder er sagsøgerens påstand på ingen måde i strid med institutionernes konstatering af, at de uafhængige importører videresolgte varerne med tab, idet institutionerne med rette har fundet, at tabsgivende salg er salg til priser, der ikke dækker købsprisen med tillæg af et beløb svarende til salgskostninger, administrative omkostninger, andre faste omkostninger og en rimelig fortjenstmargen.

- 47 Følgelig må det betragtes som ubestridt, at alle importørerne videresolgte det MNG, der var købt hos sagsøgeren, med tab, og at tre af importørerne endog videresolgte varen til en pris, der lå under købsprisen.
- 48 Det skal endvidere bemærkes, at samtlige importører, der samarbejdede om undersøgelsen, fulgte denne prispolitik. Sagsøgerens argument, hvorefter det ikke er usædvanligt, at en importør videresælger med tab, hvilket i øvrigt anerkendes i GATT-ekspertgruppens anden rapport fra 1960, er således irrelevant i den foreliggende sag, idet der, efter hvad Rådet, uden at blive modsagt af sagsøgeren, har hævdet, ikke var tale om en lejlighedsvis adfærd, men om en konstant og generel praksis, der blev fulgt af samtlige samarbejdende importører.
- 49 Det skal ligeledes understreges, at denne salgsprispolitik, igen efter hvad Rådet, stadig uden at blive modsagt af sagsøgeren, har hævdet, ikke alene omfattede enkeltstående transaktioner gennemført af importørerne, men vedrørte den generelle indtjening for hver enkelt af de pågældende importørers importaktiviteter på MNG-området.
- 50 Som Rådet med rette har erkendt, kan det ganske vist af en eller anden grund ske, at en importør beslutter ikke at gennemføre en transaktion med fortjeneste, mens det derimod ikke er normalt, at ingen af de samarbejdende importører har opnået fortjeneste på den import, der er omhandlet i den foreliggende sag, og at de alle alligevel har fortsat importen af varen i hele undersøgelsesperioden.
- 51 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at Kommissionens konstateringer vedrørende importørernes prispolitik kun vedrører 20,48% af hele Miwon's salg

af MNG i Fællesskabet og derfor ikke er repræsentative, og at de af denne grund ikke kan underbygge den konklusion, at tilsagnet er blevet overtrådt.

52

I denne forbindelse skal det for det første fastslås, at det hverken direkte eller indirekte er bestemt i grundforordningen, at de oplysninger, Kommissionen eller Rådet lægger til grund, når de vurderer, at en erhvervsdrivende har overtrådt sit tilsagn, skal vedrøre en minimumsprocentdel af den erhvervsdrivendes salg. Tværtimod er enhver overtrædelse af et tilsagn tilstrækkelig til, at Kommissionen kan trække sin godtagelse af tilsagnet tilbage og erstatte det med en antidumpingtold. Kommissionen råder over et skøn med hensyn til, om den vil godtage eller afvise et pristilsagn, og den kan bl.a. afvise et pristilsagn, hvis anvendelse det efter dens opfattelse vil være vanskelig at kontrollere. Endvidere fremgår det af grundforordningens artikel 10, stk. 5, at hvis en part, hvis tilsagn er godtaget, ikke periodisk afgiver oplysninger, der tillader efterprøvelse af relevante oplysninger, kan dette anses for misligholdelse af tilsagnet. Så meget desto større grund er der til at fastslå, at selv om en faktisk misligholdelse kun omfatter en mere eller mindre begrænset del af den pågældende erhvervsdrivendes omsætning, er den tilstrækkelig til at medføre, at Kommissionen trækker tilsagnet tilbage. For det andet bemærkes, at Rådet i duplikken har angivet, at de 20,48% vedrører de konklusioner, der har ført til vedtagelsen af forordning nr. 1754/95, men at Kommissionen i henhold til den anfægtede forordning har kunnet indhente oplysninger fra de samarbejdende importører, som vedrører 30% af sagsøgerens samlede eksport i undersøgelsesperioden. At bestemme en værdi eller drage en konklusion ud fra en stikprøve er gængs praksis og kan ikke som sådan kritiseres, især ikke på antidumpingområdet, når blot stikprøven er tilstrækkelig repræsentativ. I denne forbindelse skal det endvidere bemærkes, at det ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 13, in fine, er tilladt at anvende stikprøver med henblik på fastsættelse af eksportpriserne, hvis der er tale om transaktioner af et betydeligt omfang. I den foreliggende sag må Kommissionens undersøgelse, som har omfattet otte importører, der tegnede sig for ca. 30% af sagsøgerens samlede MNG-salg i Fællesskabet, betragtes som repræsentativ. Sagsøgeren har for det tredje ikke nævnt noget konkret tilfælde, der kan sætte spørgsmålstegn ved Kommissionens konklusion, hvorefter de samarbejdende importører ikke har opnået fortjeneste på deres import af MNG fra sagsøgeren. Endelig skal det for det fjerde fremhæves, at sagsøgeren ikke har

bestridt, at Kommissionen har forsøgt at skaffe sig oplysninger om videresalgspriser fra det størst mulige antal importører.

- 53 Det fremgår af det anførte, at medmindre der foreligger andre gyldige forklaringer, må importørernes prispolitik betragtes som et relevant indicium for, at de af sagsøgeren indberettede eksportpriser var upålidelige og/eller for, at der fandtes kompenserende ordninger.

Alternative forklaringer

- 54 I overensstemmelse med retspraksis om indirekte bevisførelse (jf. dommen i sagen *Compagnie royale asturienne des mines og Rheinzink mod Kommissionen og Domstolens dom af 31.3.1993*, forenede sager 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 og 125/85-129/85, *Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mod Kommissionen*, Sml. I, s. 1307), skal det undersøges, om sagsøgeren har givet alternative forklaringer, som kaster et andet lys over institutionernes konstateringer og gør det muligt at give andre forklaringer på importørernes prispolitik end, at der fandtes kompenserende ordninger.
- 55 Hvad angår for det første påstanden om, at de uafhængige importører, der har samarbejdet under undersøgelsen, ikke havde kunnet fakturere MNG til højere videresalgspriser som følge af det pres på markedspriserne, som bl.a. EF-producenten Orsan udøvede, skal for det første bemærkes, at sagsøgeren ikke er fremkommet med konkrete oplysninger med henblik på at godtgøre, at EF-producenten faktisk holdt et lavt prisniveau på fællesskabsmarkedet. Retten skal endvidere bemærke, at sagsøgeren alene støtter sig på Currie's erklæring af 15. december 1995, der blev afgivet på Scanchem's vegne (jf. præmis 26), hvorefter priserne i visse tilfælde var lave, men at dette alene var for at skaffe sig af med varen. Dette forsøg på en forklaring er ikke overbevisende. Scanchem, som i erklæringen udtalte, at virksomheden havde lidt tab på dette marked, og at

Orsan fastsatte markedspriserne så lavt, at ingen af parterne i tilsagnet kunne gøre sig forhåbninger om at følge Orsan's eksempel, har nemlig ikke desto mindre købt fire ladninger MNG af sagsøgeren i undersøgelsesperioden. Men en fornuftig erhvervsdrivende ville imidlertid have indstillet importen af varen efter at have konstateret, at den ikke gav nogen fortjeneste. Endelig er det i øvrigt ikke blevet hævdet, at Scanchem kun vanskeligt kunne have afbrudt opkøbet af MNG fra sagsøgeren, f.eks. med den begrundelse, at Scanchem var bundet af langtidskontrakter med sagsøgeren, eller at MNG var en del af en bred vifte af produkter, som Scanchem købte hos sagsøgeren. Heraf følger, at det i mangel af andre bevisligheder end Scanchem's erklæring ikke er godtgjort, at Orsan som hævdet trykkede priserne. Dette kan således ikke udgøre en alternativ forklaring på importørernes prispolitik.

56 Hvad for det andet angår argumentet om, at videresalget af MNG købt hos sagsøgeren ikke har kunnet påvirke de pågældende importørers generelle indtjening væsentligt, idet Tang Frères' og Scanchem's køb af MNG kun udgjorde en ringe del af den samlede omsætning, skal for det første bemærkes, at institutionerne i modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, ikke har baseret deres argumentation på, at videresalget af det MNG, der var købt hos sagsøgeren, repræsenterede en større del af de forskellige importørers omsætning, men derimod på, at alle de samarbejdende importører videresolgte det MNG, de havde købt hos sagsøgeren, med tab. Normalt er ingen importør interesseret i at lide et tab på en selv lille procentdel af sin omsætning ved at gennemføre tabsgivende transaktioner. Hverken sagsøgeren eller de pågældende uafhængige importører har imidlertid givet specifikke og troværdige forklaringer på, at de trods de lidte tab fortsatte med at importere MNG fra sagsøgeren gennem hele undersøgelsesperioden.

57 For det tredje må også argumentet om, at Tang Frères' køb af MNG hos sagsøgeren skyldtes den særlige efterspørgsel efter krystaller af den størrelse, som

sagsøgeren fremstiller, forkastes. En særlig efterspørgsel efter en vare gør det nemlig tværtimod muligt at frigøre sig fra konkurrenternes pres og således muligvis opnå en stor fortjeneste på videresalget af denne vare. Igen har sagsøgeren end ikke påstået, at Tang Frères havde særlige grunde til at aftage sagsøgerens angiveligt særlige MNG, f.eks. for at kunne opfylde efterspørgslen fra visse af sine kunder, som var storaftagere af andre varer, og som havde truet med at afbryde forretningsforbindelsen, såfremt Tang Frères ikke også leverede sagsøgerens MNG til dem til en favorabel pris. Det fremgår tværtimod af referatet af mødet mellem sagsøgerens advokat og Tang Frères, at Tang Frères ikke har importeret andre af sagsøgerens varer end MNG. Den alternative forklaring, som går ud på, at der var en særlig efterspørgsel efter en bestemt type krystaller, må i mangel af andre indicier, der peger i samme retning, betragtes med et vist forbehold og giver ikke nogen rimelig begrundelse for denne importørs prispolitik.

58 For det fjerde må udsagnet om, at Tang Frères' fortjenstmargen var lige så stor som den, der blev opnået for MNG købt hos Orsan og Ajinomoto, afvises, idet det er fastslået, at samtlige uafhængige importører og dermed også Tang Frères, videresolgte sagsøgerens MNG med tab.

59 Hvad for det femte angår erklæringerne fra Tang Frères og Scanchem (jf. præmis 26 og 28) om, at de ikke har modtaget kompensation, fremgår det, at erklæringernes ordlyd, herunder den indledende sætning, er absolut identiske, og at Scanchem endog blot har underskrevet den fortrykte erklæring uden at skrive den af, hvilket kan ses af, at der under erklæringen står »[underskrift]« og »[dato]«, og af, at Scanchem har tilføjet en håndskrevet bemærkning. Disse erklæringer hidrører således ikke direkte fra de pågældende to importører, men er blevet skrevet af en tredjemand, sandsynligvis sagsøgerens advokat, hvis telefaxnummer er anført øverst i skrivelsen. Sagsøgeren har i øvrigt et fortrinligt forhold til disse to importører, som bl.a. har givet sagsøgeren tilladelse til at læse Kommissionens fortrolige akter, der vedrører dem. Heraf følger, at disse erklæringer, der er udarbejdet »in tempore suspecto« for at fremme disse to importørers sag, er utroværdige og ikke kan lægges til grund.

60 Sagsøgeren, som finder det nødvendigt at få oplyst, om Kommissionens undersøgere har spurgt Tang Frères og Scanchem, om de har modtaget kompensation fra Miwon og i givet fald i hvilken form, har anmodet Retten om at pålægge Rådet at fremlægge Kommissionens rapporter vedrørende kontrolbesøgene hos Tang Frères. Da Retten allerede er i besiddelse af Tang Frères' og Scanchem's skriftlige erklæringer herom, kan anmodningen ikke tages til følge.

61 For det sjette har sagsøgeren ikke ret i, at Rådet ikke kan påberåbe sig, at der ikke er givet nogen forklaring på Tang Frères' prispolitik, fordi der i sagens akter ikke findes noget bevis på, at Kommissionen nogen sinde har anmodet Tang Frères om at forklare, hvorfor MNG'et blev videresolgt til denne pris. Da Tang Frères stadig ikke er i stand til at give en relevant forklaring på sin prispolitik ved videresalg, er det uden interesse at få oplyst, om Kommissionens tjenestemænd har udspurgt Tang Frères herom under undersøgelsen. Rådet har endvidere i duplikken anført, at Kommissionens tjenestemænd faktisk har spurgt Tang Frères herom, og at Tang Frères har begrundet købet af MNG hos sagsøgeren med en specifik henvendelse fra en kunde. Som fastslået ovenfor, er denne forklaring, der er svar på en specifik henvendelse, dog ikke overbevisende.

62 For det syvende kan det argument, hvorefter Tang Frères ikke har lidt noget tab, idet virksomheden har videresolgt MNG'et til en højere pris end købsprisen, ej heller betragtes som en alternativ forklaring. Institutionerne har som nævnt ovenfor (præmis 46), med rette fundet, at salg til priser, der ikke dækker købsprisen med tillæg af et beløb svarende til salgsomkostningerne, de administrative omkostninger, andre generalomkostninger og en rimelig fortjenstmargen, må betragtes som tabsgivende salg. Endvidere har sagsøgeren ikke fremført noget argument, som viser, at institutionernes teori er uholdbar. Endelig bemærkes, at sagsøgeren i hvert fald ikke har bestridt Rådets påstand om, at tre af de otte uafhængige samarbejdende importører havde videresolgt MNG til en lavere pris end købsprisen.

- 63 Det skal endelig bemærkes, at sagsøgerens påståede alternative forklaringer på importørernes videresalgspolitik alene er møntet på to af importørerne, nemlig Tang Frères og Scanchem, mens institutionerne har baseret deres konklusioner på en gennemgang af oplysningerne vedrørende otte importører. Selv om det antages, at sagsøgerens forklaringer kan forklare disse to importørers videresalgspolitik — hvilket ikke er tilfældet — er forklaringerne derfor under ingen omstændigheder tilstrækkelige til at medføre, at den anfægtede forordning må annulleres.
- 64 Ingen af sagsøgerens alternative forklaringer på de uafhængige importørers prispolitik er således overbevisende.

Beviser i form af dokumenter

- 65 Ifølge 26. betragtning til den anfægtede forordning fandtes der under kontrolbesøgene klare beviser for, at tilsagnene fra Miwon var blevet overtrådt. Af forordningen fremgår det, at misligholdelsen for så vidt angår sagsøgeren bevistes af, at der fandtes en korrespondance, hvori der omtaltes priser betydeligt under tilsagnsprisen. Denne korrespondance vedrører leverance nr. 92785 af 13. december 1992 og leverance nr. 93088 af 22. maj 1993.

— Korrespondancen vedrørende leverance nr. 92785

- 66 Sagsøgeren har indledningsvis understreget, at denne korrespondance vedrører en levering foretaget uden for undersøgelsesperioden og derfor ikke kan påberåbes som bevis for, at sagsøgerens eksportpriser var upålidelige.

- 67 Denne indsigelse kan ikke tages til følge. Selv om institutionerne naturligvis kun kan fastslå, at et tilsagn er blevet overtrådt, på grundlag af de faktiske omstændigheder, der er indtrådt efter afgivelsen af tilsagnet, indeholder grundforordningen ingen bestemmelser, der udtrykkeligt eller stiltiende fastslår, at kun transaktioner, der har fundet sted i undersøgelsesperioden, kan tages i betragtning ved afgørelsen af, om et pristilsagn er blevet overtrådt. Derimod bestemmes det i grundforordningens artikel 10, stk. 6, at når Kommissionen har grund til at formode, at et tilsagn er blevet misligholdt, kan den straks anvende midlertidig antidumpingtold på grundlag af de faktiske omstændigheder, der er konstateret inden godtagelsen af tilsagnet. Da Kommissionen end ikke er forpligtet til at indlede en ny undersøgelse, kan den ikke være forpligtet til kun at tage dokumenter vedrørende undersøgelsesperioden i betragtning. Det skal i øvrigt bemærkes, at Kommissionen normalt afviser forslag om tilsagn fra producenter, som tidligere har overtrådt deres tilsagn.
- 68 Den omstændighed, at den anfægtede forordning er blevet vedtaget som led i en fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 14 — og ikke alene på grundlag af artikel 10, stk. 6 — hvorefter undersøgelsen, såfremt omstændighederne kræver det, genoptages i overensstemmelse med artikel 7, kan ikke medføre, at undersøgelsen begrænses til kun at omfatte forhold, der er indtrådt i den nævnte undersøgelsesperiode, når det skal kontrolleres, om tilsagnet er blevet overtrådt. Ud over ovennævnte grunde må det nemlig påpeges, dels at anmodningen om en fornyet undersøgelse bl.a. byggede på en påstand om, at pristilsagnene var blevet overtrådt, dels at de pågældende dokumenter ikke er anvendt til at beregne eksportprisen, men alene til at fastslå, hvilken metode der skulle anvendes ved beregningen af eksportprisen, som derefter i overensstemmelse med grundforordningens artikel 7 er blevet beregnet ud fra oplysningerne vedrørende undersøgelsesperioden. Institutionerne skal kunne tage hensyn til alle relevante omstændigheder ved bedømmelsen af, om de indberettede priser er pålidelige.
- 69 Det følger heraf, at institutionerne kunne tage hensyn til den pågældende korrespondance ved afgørelsen af, om de af sagsøgeren indberettede priser var pålidelige.

- 70 Hvad angår de konklusioner, der er draget af korrespondancen vedrørende leverance nr. 92785, viser korrespondancen klart, at sagsøgerens pristilsagn er blevet overtrådt. Selv om den officielle faktura viser en pris på 1 515 USD/ton i overensstemmelse med tilsagnet, hedder det i en telefaxmeddelelse, der er sendt gennem Scanchem i Korea, Kiyu, til Scanchem: »SH Lee anmoder om hjælp, fordi MWTS [Miwon Trading and Shipping Co.], selv om der er aftalt en nettopris på 1 290,00 USD/t cif Manchester, ved telefaxmeddelelse MWTS af 27.11.92, nu ønsker en justering af nettoprisen til 1 310,00 USD/t, faktureret med 1 515,00 USD, på grund af ekstraomkostninger til indenlandsk transport på 264 GBP.« I en anden telefaxmeddelelse fra MWTS til Scanchem henvises der til samme leverance på følgende måde: »Som vi har meddelt Dem gennem Yung Chul Kim, er nettoprisen for denne ordre 1 320,00 USD/t på grund af transportomkostninger fra Felixstowe til Manchester.«
- 71 Sagsøgeren har gjort gældende, at den lavere pris, der hentydes til i denne korrespondance, vedrører MNG, der var købt for at blive videresolgt uden for Fællesskabet, og som derfor ikke var omfattet af pristilsagnet. Denne forklaring er ikke troværdig. I den første telefaxmeddelelse tales der om »ekstraomkostninger til indenlandsk transport«, mens der i den anden telefaxmeddelelse er tale om indenlandske transportomkostninger fra Felixstowe til Manchester. Det hedder ligeledes i sagsøgerens faktura til Scanchem, at produktet er solgt for at blive eksporteret direkte til fællesskabsmarkedet. Rådet har tillige, uden at blive modsagt af sagsøgeren, anført, at Scanchem's interne beregninger vedrørende denne leverance viser, at der faktisk umiddelbart efter leveringen er betalt fællesskabstold i Felixstowe. Endelig har sagsøgeren selv udtrykkeligt i replikken bekræftet, at Scanchem i undersøgelsesperioden ikke har solgt nogen MNG-ladning uden for Fællesskabet.
- 72 Det må fastslås, at dokumenterne vedrørende leverance nr. 92785 klart nævner en aftalt pris, der er lavere end tilsagnsprisen, og at der ikke tales om et eventuelt salg uden for Fællesskabet. De forsøg på forklaringer, der er indeholdt i sagsøgerens replik, og hvorefter den lavere pris, hvortil der henvises, er den pris, der ville have været gældende, såfremt ladningen i sidste instans var blevet solgt uden for Fællesskabet, kan ikke betragtes som troværdige.

— Korrespondancen vedrørende faktura nr. 93088

73 Det er ubestridt, at dokumenterne vedrørende denne leverance ikke var vedlagt Kommissionens underretningsskrivelse af 8. december 1995. Rådet mener imidlertid at kunne bruge dem, da den heri beskrevne adfærd ikke afviger fra den, der er beskrevet i korrespondancen vedrørende leverance nr. 92785, og at dokumenterne blot bekræfter, hvad der allerede er bevist. Rådet har tilføjet, at de »væsentlige omstændigheder og konklusioner«, der er indeholdt i skrivelsen af 8. december 1995, ikke er selve dokumenterne som sådanne, men den omstændighed, at Scanchem og sagsøgeren har aftalt kompenserende betalinger.

74 Rådets holdning kan ikke tiltrædes. Dokumenter, som sagsøgeren ikke har haft adgang til under den administrative procedure, og hvortil der ikke henvises i den anfægtede forordning, kan ikke lægges til grund som bevis for, at sagsøgeren har overtrådt pristilsagnet. For ikke at gøre begrebet »ret til kontradiktion« indholdsløst er det nemlig ikke tilstrækkeligt at meddele den berørte erhvervsdrivende arten af de klagepunkter, der lægges ham til last, idet også de dokumenter, der formodes at godtgøre rigtigheden af disse klagepunkter, skal fremlægges.

75 Det fremgår imidlertid af sagens akter, at sagsøgeren efter at have fremlagt en tilladelse fra Scanchem endelig kunne tage kopier af samtlige dokumenter vedrørende Scanchem på et tidspunkt, hvor sagsøgeren endnu havde mulighed for at kommentere informationskrivelsen, hvilket sagsøgeren har bekræftet i retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten. Under disse omstændigheder kan sagsøgerens indsigelse om anvendelsen af disse dokumenter ikke tages til følge, idet sagsøgeren har haft reel mulighed for at kommentere de nævnte dokumenter og således udøve sin ret til kontradiktion i tide.

- 76 Hvad angår gennemgangen af dokumenterne vedrørende leverance nr. 93088 skal Retten for det første bemærke, at også disse dokumenter nævner en officiel fakturapris på 1 515 USD og en »support price« (støttepris) på 1 260 USD. For det andet omtaler Kiyu's telefaxmeddelelse af 28. juni 1993 en kompensationsordning på følgende måde: »Deres OA nr. MSG 93088. Støttebeløb i alt 3 226,50 USD. Ønskede vilkår: MWTS ønsker at betale Dem en samlet provision på 1 350,00 USD for Deres OA nr. 93121. I dette tilfælde 3 226,50 minus 1 350,00 = 1 876,50 USD. Hvis De accepterer en provision på 1 350,00 USD for OA nr. 93121, vil Deres samlede reststøtte beløbe sig til 1 876,50 USD for Deres OA nr. 93088.« Telefaxmeddelelsen er afsluttet med følgende PS: »Hvis De accepterer dette forslag, vil selskabet indbetale 1 876,50 USD på Deres konto i National Westminster Bank.«
- 77 Disse dokumenter er direkte beviser, der klart godtgør, dels at salgsprisen var lavere end tilsagnsprisen, dels at der fandtes en ordning, der skulle udligne forskellen mellem den officielle pris og den faktiske pris.
- 78 Sagsøgerens forsøg på forklaringer og Scanchem's erklæring (jf. præmis 28) er ganske utroværdige og kan ikke drage konklusionerne af gennemgangen af de direkte beviser i tvivl. Således kan begrebet »støttepris« ikke som hævdet af sagsøgeren fortolkes som »en pris faktureret for salg uden for Fællesskabet«. I dokumenterne nævnes et eventuelt salg uden for Fællesskabet ikke med et ord. Derimod fremgår det af fakturaerne, at varen blev solgt til direkte eksport til fællesskabsmarkedet, og at der i øvrigt blev betalt told umiddelbart efter leveringen. Påstanden om, at den provision, der er tale om i dokumentet, svarer til differencen mellem tilsagnsprisen og den verdensmarkedspris, som Scanchem ville have opnået, såfremt ladningen i sidste instans var blevet solgt uden for Fællesskabet, står heller ikke til troende og er i strid med det ubetingede forslag om udbetaling af provision. Som fremhævet af Rådet, er sagsøgerens beregninger heller ikke rigtige, ligesom provisionen på 1 350 USD ikke vedrører leverance nr. 93088, men derimod leverance nr. 93121, der vedrører et andet af sagsøgerens produkter. Endelig ændrer den omstændighed, at Kommissionen ikke har fundet spor af, at provisionen faktisk blev udbetalt, ikke noget ved, at sagsøgeren og Scanchem har aftalt kompenserende ordninger. Da de omtvistede dokumenter

endvidere først blev opdaget ved besøgets slutning, har Kommissionen ikke haft mulighed for at gennemgå alle Scanchem's bankkonti.

79 Det skal i øvrigt bemærkes, at Kommissionen ligeledes har fundet kreditnotaer vedrørende Indomiwon's eksport, hvoraf det klart fremgår, at der er foretaget kompensationsbetalinger. Indomiwon er en indonesisk MNG-producent, som sagsøgeren ejer 50% af.

80 Heraf følger, at dokumenterne vedrørende leverance nr. 93088 faktisk viser, at sagsøgeren og Scanchem havde aftalt kompensationsbetalinger eller priser, der var lavere end tilsagnsprisen.

81 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgerens argumenter dels ikke giver nogen alternativ forklaring på importørernes prispolitik, dels ikke svækker bevismagten af dokumenterne vedrørende leverance nr. 92785 og nr. 93088, som bekræfter institutionernes konklusioner. Følgelig er det med rette, at det i den anfægtede forordning konkluderes, at omstændighederne i den foreliggende sag i høj grad sandsynliggør dels, at der fandtes kompenserende ordninger, dels at eksportpriserne var upålidelige, og at det derfor var nødvendigt at genberegne eksportpriserne i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b).

82 Dette indebærer, at sagsøgerens tre sidste argumenter må forkastes. For det første kan det argument, der støttes på Domstolens dom i sagen Compagnie royale asturienne des mines og Rheinzink mod Kommissionen og i sagen Ahlström Osakeyhstiö m.fl. mod Kommissionen, ikke tages til følge, da hverken sagsøgeren eller importørerne i modsætning til, hvad der var tilfældet i de nævnte sager, i den foreliggende sag har kunnet godtgøre omstændigheder, der sætter Kommissionens konstateringer i et andet lys, og som derved giver mulighed for at erstatte forklaringen i den anfægtede forordning med en plausibel forklaring.

83 For det andet må argumentet om den påståede fejlagtige anvendelse af grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b), af de samme grunde ligeledes forkastes, da de kun bygger på en påstand om, at institutionerne med urette har konkluderet, at den indberettede eksportpris ikke var pålidelig.

84 For det tredje må sagsøgerens påstand om, at institutionerne har begået en fejl ved ikke at beregne eksportprisen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra a), og at de således har fastsat dumpingmargenen for højt, ligeledes forkastes, idet institutionerne med rette har afvist den af sagsøgeren indberettede eksportpris som upålidelig og genberegnet eksportprisen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b).

85 Endvidere er sagsøgerens påstand om, at Kommissionen, allerede før den havde indsamlet alle beviser, havde konkluderet, at den af sagsøgeren indberettede eksportpris var upålidelig, urigtig. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at forordning nr. 1754/95, der blev vedtaget som led i en fornyet undersøgelse af de gældende antidumpingforanstaltninger, har hjemmel i grundforordningens artikel 10, stk. 6, hvori det udtrykkeligt bestemmes, at Kommissionen, hvis den har grund til at formode, at et pristilsagn er blevet misligholdt, straks kan anvende midlertidig antidumpingtold. Kommissionens underretningsskrivelse af 8. juni 1995 vedrørte alene det spørgsmål, om der var grund til at tro, at pristilsagnet var blevet overtrådt. Ved vedtagelsen af forordning nr. 1754/95 havde Kommissionen endnu ikke foretaget de kontrolbesøg hos importørerne, som kunne have afdækket andre forklaringer på importørernes prisadfærd end, at der fandtes kompenserende ordninger. Men da det kom til stykket, dukkede der ikke en sådan anden forklaring op. Kommissionen har tværtimod fundet dokumentation, der bekræfter Kommissionens oprindelige mistanke og klart godtgør, at disse kompenserende ordninger fandtes.

86 Det første anbringende må herefter forkastes.

2. Andet anbringende: fejlagtig opgørelse af skaden

Parternes argumenter

87 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådets konklusioner, hvorefter dumpingimporten fra de pågældende lande isoleret set fortsatte med at påføre EF-erhvervsgrenen betydelig skade, er behæftet med grundlæggende selvmodsigelser.

88 For det første har sagsøgeren hævdet, at det ikke på grundlag af de relevante forhold, der er gennemgået af Rådet, kan konkluderes, at der er forvoldt skade, idet de viser, at EF-erhvervsgrenen var inde i en positiv udvikling. Sagsøgeren har i denne forbindelse bemærket, at EF-erhvervsgrenens produktion steg fra indeks 97,58 i 1992 til indeks 101,08 i undersøgelsesperioden. Sagsøgeren har ligeledes anført, at EF-erhvervsgrenens salg og EF-producentens markedsandel voksede fra indeks 100 i 1991 til henholdsvis indeks 106,12 og indeks 102,28 i undersøgelsesperioden, hvilket er bekræftet af Rådet, som endog har bemærket, at EF-producentens markedsandel konstant har holdt sig på et højt niveau. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at tendenserne for EF-erhvervsgrenens priser og indtjening ganske vist er negative, men at Rådet ikke har godtgjort, at disse tendenser kan tilskrives den af undersøgelsen omfattede import. Denne import er nemlig både målt i mængde og i markedsandel faldet væsentligt i referenceperioden, nemlig fra 11 228 tons eller 21,8% i 1991 til 7 478 tons eller 14,07% i undersøgelsesperioden.

89 I modsætning til, hvad Rådet hævder, har sagsøgeren fremhævet, at virksomheden ikke har underbudt EF-erhvervsgrenens priser, men at Rådet, hvis det havde sammenlignet sagsøgerens reelle eksportpriser med EF-erhvervsgrenens priser i

stedet for at anvende genberegnete priser, ville have konstateret, at det kun var EF-producenten, Orsan, der fastsatte for lave priser. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til den erklæring af 15. december 1995, som Currie afgav på Scanchem's vegne: »Alt i alt har vi lidt tab på disse markeder. Dette skyldes især, at konkurrenterne, Orsan og Ajinomoto, satte priserne for lavt til, at de kunne tjene penge. Jeg kan huske, at vore beregninger førte til en pris franko leveret hos kunden på 1 775,00 USD. De købere, som betalte Orsan 1 625,00 USD eller mindre, fandt denne pris latterlig og meddelte os, at vi for at komme af med vor sidste container på 17/18 tons måtte sætte prisen ned til ca. 1 550 USD for at komme på niveau med Orsan's priser. Efter vor opfattelse var Orsan's mål ikke alene at skabe konkurrence, men også at opnå monopol på markedet ved at fastsætte priserne så lavt, at ingen af tilsagnsgiverne kunne gøre sig håb om at følge med.«

- 90 Endelig finder sagsøgeren, at Rådets argument, hvorefter der som følge af de allerede eksisterende antidumpingforanstaltninger måtte forventes en vis forbedring af EF-producentens ugunstige situation, er i strid med Rådets egne udtalelser om, at tilsagnet blev overtrådt.
- 91 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at Rådet ikke har undersøgt, om skaden kunne skyldes EF-producentens import af MNG fra Brasilien. Sagsøgeren har i denne forbindelse påpeget, at importen fra Brasilien steg fra 1 076 tons i 1991 til 4 376 tons i løbet af undersøgelsesperioden. Sagsøgeren har endvidere under den administrative procedure påvist, at priserne var fastsat meget lavt. Rådets påstand om, at EF-producenten importerede MNG fra Brasilien i undersøgelsesperioden for at dække en pludselig stigning i efterspørgslen og modvirke følgerne af strejker (50. betragtning til den anfægtede forordning), kan ikke være rigtig, idet EF-erhvervsgrenen i hvert fald har importeret MNG fra Brasilien siden 1989.
- 92 Sagsøgeren har tilføjet, at Rådet ikke har bestridt den kraftige stigning i importen fra Brasilien i den pågældende periode, og at denne stigning stort set svarer til faldet i importen fra de lande, der rammes af antidumpingforanstaltningerne.

Sagsøgeren har bestridt, at de importerede varer er blevet videresolgt til normale markedspriser, og hævder at have påvist, at gennemsnitsprisen for de importerede varer fra Brasilien i 1991, 1992 og 1993 lå næsten 11% under tilsagnsprisen. Disse gennemsnitspriser vedrørte ganske vist importen fra Brasilien i almindelighed og ikke alene Orsan's import, men i betragtning af Currie's erklæring (nævnt ovenfor) burde Rådet have fremlagt bevis for, at EF-producenten ikke solgte MNG til priser, der lå under de normale markedspriser.

93 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter.

Rettens bemærkninger

94 Retten skal indledningsvis bemærke, at efter fast retspraksis forudsætter spørgsmålet, om EF-erhvervsgrenen har lidt skade, og om skaden kan tilskrives dumpingimport (Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-174/87, Ricoh mod Rådet, Sml. I, s. 1335, præmis 56) samt spørgsmålet, om import fra andre lande har bidraget til den skade, som er påført EF-erhvervsgrenen (Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 131), en vurdering af komplicerede økonomiske spørgsmål, med hensyn til hvilke institutionerne har et vidt skøn. Den retslige prøvelse af denne vurdering må derfor begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (Rettens dom af 18.9.1996, sag T-155/94, Climax Paper mod Rådet, Sml. II, s. 873, præmis 98).

95 Anbringendet om, at opgørelsen af skaden er fejlagtig, er opdelt i to led. Dels har sagsøgeren hævdet, at de faktorer, der er analyseret i den anfægtede forordning, ikke giver anledning til at konkludere, at der foreligger en skade, dels har

sagsøgeren gjort gældende, at der ikke er taget hensyn til EF-producentens import fra Brasilien.

Foreligger der en skade?

- 96 Først bemærkes, at den anfægtede forordning er blevet vedtaget efter en fornyet undersøgelse, der var iværksat i henhold til grundforordningens artikel 14.
- 97 For så vidt der ikke foreligger særlige bestemmelser vedrørende vurderingen af spørgsmålet om skade i forbindelse med en fornyet undersøgelse, der er blevet iværksat på grundlag af grundforordningens artikel 14, må det gælde, at det ved en forordning, hvorved der som afslutning på en sådan procedure træffes bestemmelse om ændring af bestående antidumpingtold, skal godtgøres, at der foreligger en skade i den i grundforordningens artikel 4, stk. 1, forudsatte betydning (Rettens dom af 2.5.1995, forenede sager T-163/94 og T-165/94, NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 1381, præmis 59).
- 98 Ifølge grundforordningens artikel 4, stk. 2, skal en undersøgelse af, om der foreligger skade, omfatte følgende faktorer, idet dog hverken en enkelt eller flere af disse nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen: for det første omfanget af dumpingimporten, for det andet priserne på dumpingimporten og for det tredje følgerne for den pågældende erhvervsgræn.
- 99 Det fremgår af den anfægtede forordning, især 35.-45. betragtning, at institutionerne har gennemgået alle disse faktorer i detaljer.

- 100 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at flere af de faktorer, der er gennemgået som led i undersøgelsen af, om der foreligger skade — stigning i produktionen, salgstal og markedsandele for EF-erhvervsgrenen — vidner om en gunstig udvikling for erhvervsgrenen og derfor ikke kan føre til den konklusion, at der foreligger skade. Samtidig er den pågældende import blevet begrænset.
- 101 Retten skal for det første bemærke, at bortset fra spørgsmålet om underbud, der drøftes i det følgende, har sagsøgeren ikke afvist nogen af de faktiske konstateringer eller talmæssige oplysninger, der er indeholdt i den anfægtede forordning. Hvad angår underbudspolitikken bemærkes blot, at sagsøgeren ikke har bestridt, at virksomheden på grundlag af den af Rådet beregnede eksportpris har sat priserne endog meget lavt. Men da det under gennemgangen af det første anbringende er fastslået, at eksportprisen er korrekt fastsat, må sagsøgeren anses for at have underbudt EF-erhvervsgrenens priser.
- 102 Retten skal for det andet bemærke, at der i den anfægtede forordning er taget hensyn til de faktorer, som ifølge sagsøgeren vidner om en forholdsvis gunstig udvikling. Men som Rådet har fremhævet, har sagsøgeren foretaget en selektiv gennemgang af forordningen, idet denne også er baseret på en række andre faktorer — bl.a. den vedvarende ringe indtjening for EF-erhvervsgrenen og det lave prisniveau — som tværtimod viser en negativ tendens.
- 103 Sagsøgeren har blot foreslået en anden vurdering af oplysningerne i forbindelse med de forskellige faktorer, uden dog at angive, hvorfor EF-erhvervsgrenen efter sagsøgerens opfattelse ikke har lidt skade. At EF-producenten har øget sin afsætning, som er steget fra indeks 100 i 1991 til indeks 106,12 i løbet af undersøgelsesperioden, og sin markedsandel, der er steget fra indeks 100 i 1991 til indeks 102,28 i løbet af undersøgelsesperioden, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at konkludere, at producenten ikke har lidt skade. Retten skal i denne

forbindelse bemærke, at sagsøgeren ikke har bestridt påstanden i 41. betragtning til den anfægtede forordning, og end mindre har godtgjort, at Rådet har begået en åbenbar skønsfejl ved at vurdere, at EF-erhvervsgrenens fortjeneste aldrig i den pågældende periode nåede op på et tilfredsstillende niveau til trods for, at EF-erhvervsgrenen har reduceret sine produktionsomkostninger. Sagsøgeren har således ikke godtgjort, at konklusionen i 42. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter den finansielle situation fortsat var usikker til trods for visse positive virkninger af de nuværende antidumpingforanstaltninger, var behæftet med en åbenbar skønsfejl.

104 Sagsøgeren har endvidere bestridt, at de påpegede negative faktorer — lave priser og utilstrækkelig indtjening — må tilskrives den pågældende import, idet denne i løbet af undersøgelsesperioden faldt væsentligt, nemlig fra en markedsandel på 21,8% i 1991 til 14,07%.

105 Også dette klagepunkt må forkastes. Det fremgår af fast retspraksis, at den omstændighed, at den markedsandel, som dumpingimporten repræsenterer, er faldet, ikke er til hinder for, at det fastslås, at dumpingimporten forvolder betydelig skade, for så vidt dette sker på grundlag af forskellige faktorer, som i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 2, skal inddrages (dommen i sagen Sinochem mod Rådet, præmis 108).

106 I den foreliggende sag fremgår det af den anfægtede forordning, især 45.-48. betragtning, at skønt der har været en stærkt faldende markedsindtrængning for de pågældende landes import, har de fortsat betydelige markedsandele, og der er påvist et klart mønster af prisunderbud, nemlig mellem 9% og 26%. Da MNG som nævnt i 57. betragtning til den anfægtede forordning er en råvare, hvis pris er den afgørende faktor for kundernes valg, idet alle kunder er industrielle brugere, er EF-erhvervsgrenens vedvarende lave indtjening en følge af eksportørernes prispolitik. I betragtning heraf har fællesskabsinstitutionerne uanset faldet i

importen fra de pågældende lande uden at begå en åbenbar skønsfejl kunnet konkludere, at denne dumpingimport, der fortsat var betydelig, har haft afgørende betydning for EF-erhvervsgrenens uændret dårlige økonomiske situation og således har påført denne en skade.

Importen fra Brasilien

107 Sagsøgeren har hævdet, at Rådet ikke har taget hensyn til, om den massive import til lave priser fra Brasilien, som EF-producenten hævdes at have foretaget, har bidraget til skaden.

108 Retten skal for det første bemærke, at sagsøgerens klagepunkt alene vedrører EF-producentens import fra Brasilien og ikke importen fra Brasilien i almindelighed.

109 Det fremgår for det andet af 50. og 51. betragtning til den anfægtede forordning, at Rådet i modsætning til, hvad sagsøgeren har påstået, har taget hensyn til EF-producentens import, men alligevel har fundet, at da importen kun udgjorde en lille del af producentens produktion, var formålet med importen at forsvare producentens konkurrencemæssige stilling og bevare dennes markedsandel. Det er ligeledes blevet fastslået, at disse varer er blevet videresolgt til normale markedspriser.

- 110 Rådet har som svar på Rettens skriftlige spørgsmål anført, at EF-producentens import af MNG fra Brasilien i den periode, der var omfattet af undersøgelsen af, om der forelå skade, udgjorde mellem 1,5% og 7% af EF-producentens samlede MNG-produktion. Rådet har ligeledes anført, at EF-producenten havde videre-solgt 90% af det MNG, der var importeret fra Brasilien, til samme pris som sit eget produkt, mens de sidste 10% var solgt med en rabat på under 2,5%.
- 111 Under disse omstændigheder findes Rådet ikke at have begået nogen åbenbar skønsfejl ved at vurdere, at EF-producentens import ikke var årsag til den skade, der blev påført EF-erhvervsgrenen (jf. i denne retning Domstolens dom af 5.10.1988, forenede sager 260/85 og 106/86, TEC m.fl. mod Rådet, Sml. s. 5855, præmis 47, og af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 57).
- 112 Følgelig må det andet anbringende forkastes, og Rådet vil herefter være at frifinde i det hele.

Sagens omkostninger

- 113 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og Rådet har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, dømmes sagsøgeren til at bære sine egne omkostninger og betale Rådets omkostninger. I henhold til artikel 87, stk. 4, i Rettens procesreglement betaler Kommissionen som intervenient sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Udvidede Afdeling)

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

Jaeger

Lenaerts

Tiili

Azizi

Mengozi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. marts 2000.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitssekretær

Afdelingsformand